

PÍSEŇ 0759

Když ráno slunce vychází

Luděk Rejchrt

1. Když rá - no slun - ce vzchá - zí nad ho - ry čer - ván - ků,
do mo - dra do - pro - vá - zí je pí - seň skři - ván - ků. A vše - chno ko - lem

zpí - vá též a dí - ky tvůr - ci vzdá - vá, i ro - sa, kte - rá spá - vá ve vů - ni heř - mán - ku.

2. Svou lůbeznotí chválí jej květů na tisíc,
i pramen, který v dáli jde mořské vlně vstříc.
Poslušně, jak on povelí, i ptáček k cíli chvátá
a jeho ruka svatá jej chrání, žehnajíc.
3. Však nejvíc Pán Bůh péči má o nás laskavou
a chrání, vede, léčí přesvatou rukou svou.
A jako slunce, pták i květ jej poslušností chválí,
chceme mu i my malí vzdát chválu jásavou.

Luděk Rejchrt